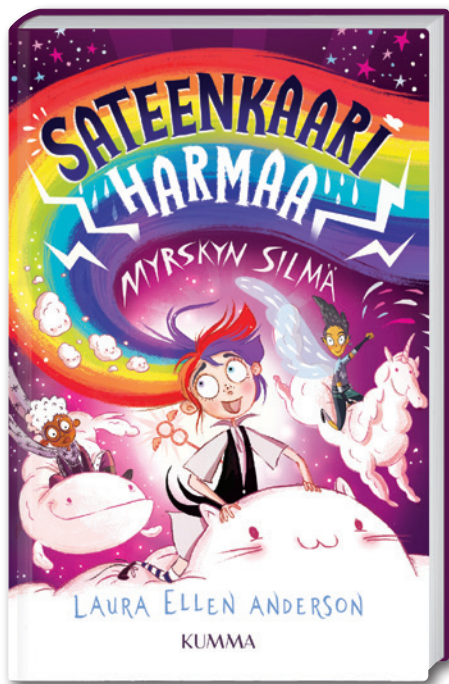

KUMMA

NÄYTESIVUT

Laura Ellen Anderson

MYRSKYN SILMÄ

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

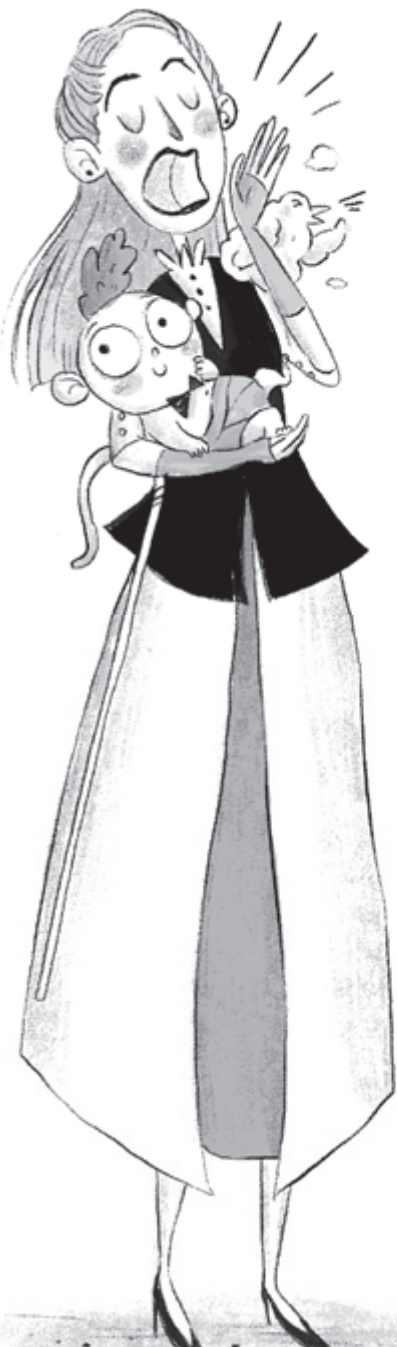
LUKU 1

HÖYTYVÄISTEN HATTARAPALKOJAISET

Oli aurinkoinen sunnuntai-iltapäivä Mittarimetsässä, joka oli täydellinen paikka hattarapalkojaisille.

Kymmenvuotias Säde Harmaa ja hänen paras ystävänsä Pyry Ikijää istuivat kannolla hattarapalkopalstan vieressä toipumassa pilvituolileikistä. Säde oli *melkein* voittanut, mutta hänen pilvikissansa Nim oli räjähtänyt, ja hän oli pudota MÄTKÄHTÄNYT maahan.

”Nämä ovat jo yhdeksännet hattarapalkojaiset, joissa olen ollut, enkä ole *vieläkään* voittanut pilvituolileikkiä”, Säde voihkaisi ja pyyhkäisi pitkät saateenkaariraitaiset hiuksensa pois kasvoiltaan. Leikin tuoksinassa hänen hiuksensa olivat sotkeentuneet vielä tavallista enemmän. ”Ehkä ensi kerralla, vai mitä?” Hän kutitti Nimiä leuan alta. Kissa keh-

räsi iloisesti ja muuttui sydämen muotoiseksi.

*”KYMMENEN MINUUT-
TIA HATTARAPALON POI-
MIMISEEN!”* Säteen Usvalii-
na-täti kiljaisi niin että ystä-
vykset säpsähtivät. Tädin
olalla nököttävä pilvivarpu-
nen visersi korviavihlovasti.
”Kymmenen minuuttia sii-
hen, että RAKAS Haituvani
saa elinikäisen pilvikumppa-
ninsa!”

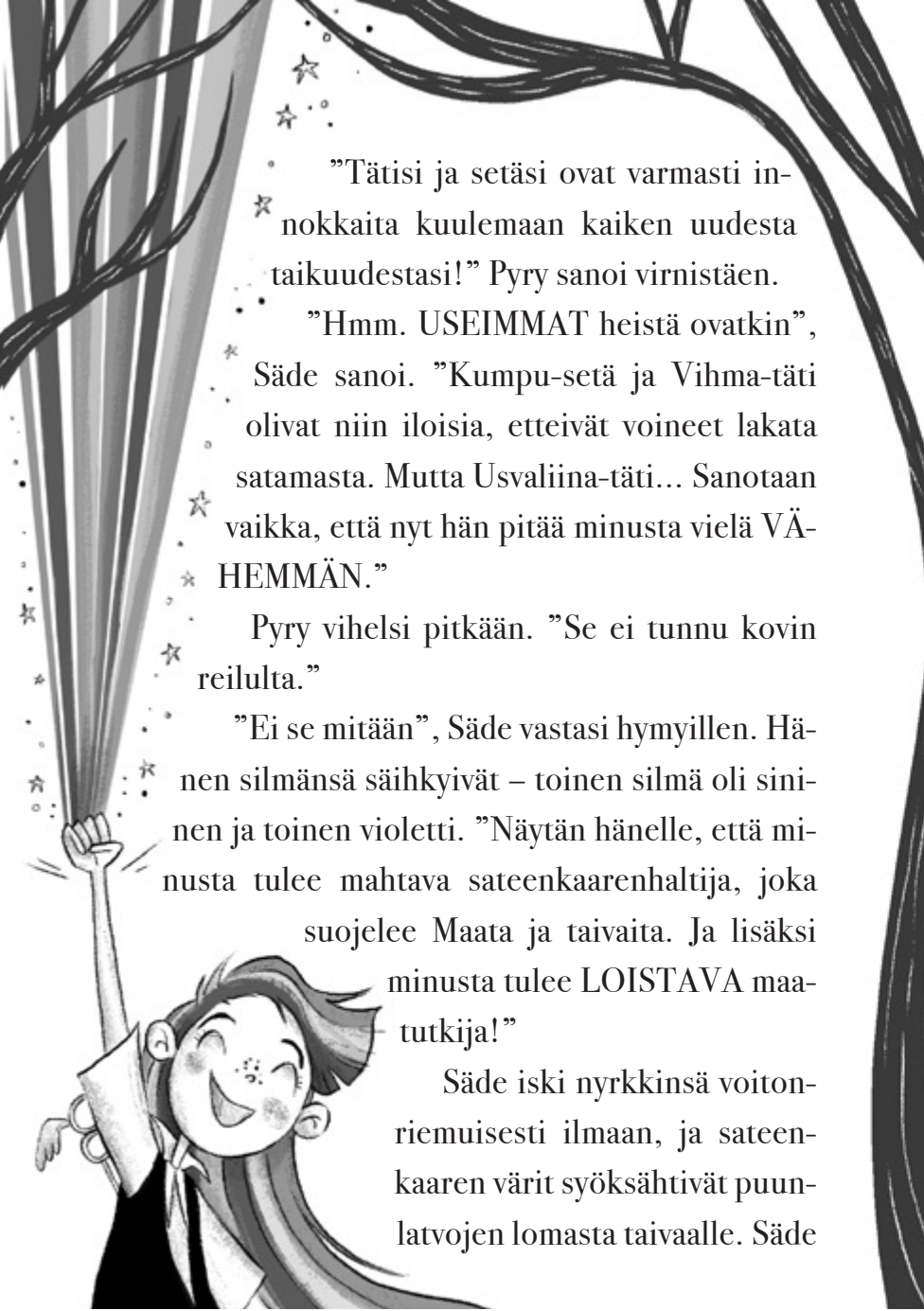
Pyryn vasemmasta korvas-
ta purskahti lumishiutaleryöp-
py. Niin kävi aina silloin, kun
hän ajatteli. Säde sanoi niitä
ajatushiutaleiksi. Pyry oli
eräs kaikkien aikojen lem-
peimmistä ja älykkäimmistä
säänhaltijoista ja yksi Säteen
parhaista ystäväistä.

”Mikähän vauvaserkkusi pilviotus tulee olemaan?” Pyry kysyi avatessaan eväspakettinsa, jossa oli siististi kasattu tihkukurkkuleipä.

”Haituva valitsee luultavasti jonkinlaisen pilvinnun”, Säde sanoi ja mutusteli salamamunkkia. ”Kaikki Höytyväisten serkut ovat valinneet pilvilinnun.” Säde nyökkäsi Usvaliina-tädin kahdeksaa muuta lasta kohti. Jokaisen olalla istui pilvilintu, joka sirkutti, raakkui tai visersi.

Säteen nuorin serkku Haituva Höytyväinen vietti tänään ensimmäistä syntymäpäiväänsä, ja perinteen mukaan pilvenhaltija valitsi juuri sinä päivänä itselleen hattarapalon. Kun palko oli valittu, siitä kuoriutui pieni pilviotus, joka solmi siteen nuoren pilvenhaltijan kanssa. He pysyisivät ikuisesti yhdessä ja oppisivat luomaan ihanaa pilvitaikuutta.

Hattarapalkojaiset olivat aina hilpeitä juhlia, joissa tädit ja sedät kokoontuivat vaihtamaan perhekuulumisia. Mutta Säteelle tämänvuotiset hattarapalkojaiset olivat aivan erityiset. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän tapasi sukulaisiaan sen jälkeen, kun hänen elämänsä oli mullistunut puoli vuotta sitten.

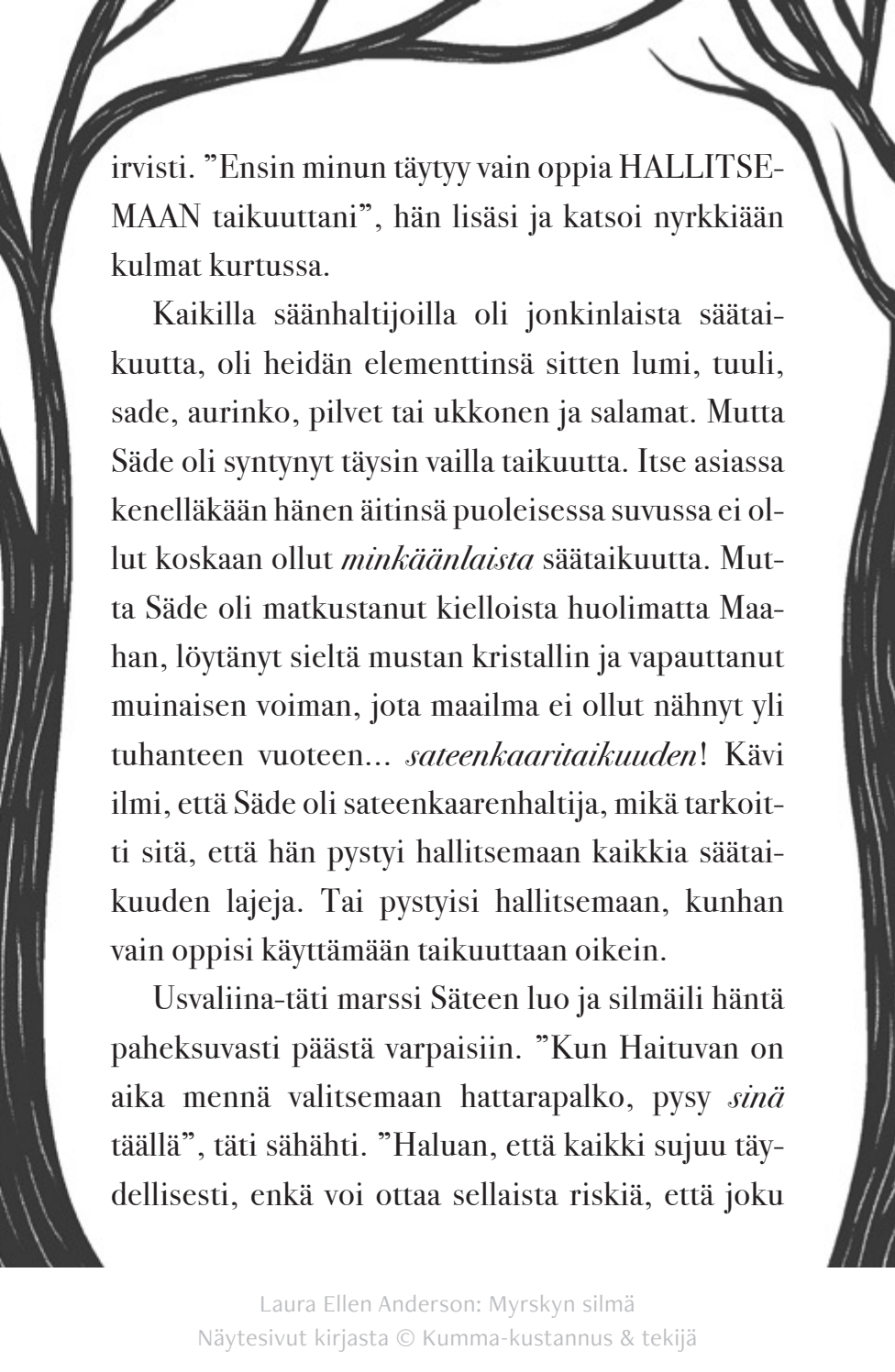
”Tätisi ja setäsi ovat varmasti innokkaita kuulemaan kaiken uudesta taikuudestasi!” Pyry sanoi virnistäen.

”Hmm. USEIMMAT heistä ovatkin”, Säde sanoi. ”Kumpu-setä ja Vihma-täti olivat niin iloisia, etteivät voineet lakata satamasta. Mutta Usvaliina-täti... Sanotaan vaikka, että nyt hän pitää minusta vielä VÄHEMMÄN.”

Pyry vihelsi pitkään. ”Se ei tunnu kovin reilulta.”

”Ei se mitään”, Säde vastasi hymyillen. Hänen silmänsä säihkyivät – toinen silmä oli sininen ja toinen violetti. ”Näytän hänelle, että minusta tulee mahtava sateenkaarenhaltija, joka suojelee Maata ja taivaita. Ja lisäksi minusta tulee LOISTAVA maattutkija!”

Säde iski nyrkkinsä voitonriemuisesti ilmaan, ja sateenkaaren värit syöksähtivät puunlatvojen lomasta taivaalle. Säde

irvisti. ”Ensin minun täytyy vain oppia HALLITSEMAAN taikuuttani”, hän lisäsi ja katsoi nyrkkiään kulmat kurtussa.

Kaikilla säänhaltijoilla oli jonkinlaista säätaikuutta, oli heidän elementtinsä sitten lumi, tuuli, sade, aurinko, pilvet tai ukkonen ja salamat. Mutta Säde oli syntynyt täysin vailla taikuutta. Itse asiassa kenelläkään hänen äitinsä puoleisessa suvussa ei ollut koskaan ollut *minkäänlaista* säätaikuutta. Mutta Säde oli matkustanut kielloista huolimatta Maahan, löytänyt sieltä mustan kristallin ja vapauttanut muinaisen voiman, jota maailma ei ollut nähnyt yli tuhanteen vuoteen... *sateenkaaritaikuuden!* Kävi ilmi, että Säde oli sateenkaarenhaltija, mikä tarkoitti sitä, että hän pystyi hallitsemaan kaikkia säätaikuuden lajeja. Tai pystyisi hallitsemaan, kunhan vain oppisi käyttämään taikuuttaan oikein.

Usvaliina-täti marssi Säteen luo ja silmäili häntä paheksuvasti päästä varpasiin. ”Kun Haituvan on aika mennä valitsemaan hattarapalko, pysy *sinä* täällä”, täti sähähti. ”Haluan, että kaikki sujuu täydellisesti, enkä voi ottaa sellaista riskiä, että joku

OUTO taikuus aiheuttaa ongelmia.”

”Ei huolen häivää, täti. En tee mitään *outoa*”, Säde sanoi, heilutteli sormiaan ja väänsi naamansa hassuun irveeseen.

Usvaliina-täti mulkaisi häntä. ”Hmm. Pidä se räjähtelevä kissasi myös kurissa.” Hän kääntyi kannoillaan ja harppoi takaisin väkijoukkoon pilvivarpunen perässään.

Pyry pudisti päätään. ”Tädilläsi on varsinainen päähänpinttymä!”

”Minähän sanoin”, Säde sanoi. ”Sen sateenkaarijutun jälkeen hän ei luota minuun ollenkaan, eikä hän ole IKINÄ pitänyt Nim-parasta.”

Pilvikissa kietoutui Säteen harteille ja kehräsi. Nimillä oli harvinainen syntymävika, jonka vuoksi se räjähteli usein, joten sille oli mahdotonta solmia sidettä pilvenhaltijan kanssa tai olla oikea pilvi, sellainen, joita ihmiset näkivät taivaalla. Säde oli löytänyt Nimin hylättynä pilvikissanpentuna, ja siitä pitäen he olivat olleet erottamattomat. Vaikka taikuus ei sitonutkaan heitä yhteen, rakkaus satoi sitäkin tiukemmin.

Yksi Säteen pienistä serkuista kipitti iloisena heidän luokseen kantaen pilvipöällään sylissään. Hänen takanaan seurasi nuori tuulenhaltija hieman hermostuneen näköisenä.

”Hei, Pouta”, Säde sanoi ja vilkutti.

”Sädeee, voitko näyttää ystävälleni Virille saateenkaaresi?” Pouta kysyi. Hänen pilvipöällönsä huuli kuin toistaakseen kysymyksen.

Säde pudisti päätänsä. ”Anteeksi, Pouta. Äitisi ei taitaisi pitää siitä, jos käyttäisin taikuuttani täällä.”

”Ole kilttii!” Pouta mankui. ”Ystäväni Virin mielestä taikuutesi on pelottavaa, mutta sanoin hänelle, ettei se ole!”

Säde kurtisti kulmiaan.

”Pelottavaa?”

Viri vilkaisi ujosti ylös.

”Olen kuullut, että sinun taikuutesi ei ole samanlaista kuin meidän”, hän kuiskasi.

Säde huokaisi. Häntä surretti ajatus siitä, että muut säänhaltijat pelkäsivät hänen

taikuuttaan. ”Onhan minun taikuuteni vähän erilaista”, hän sanoi. ”Mutta erilainen ei tarkoita *pelottavaa*. Toisin kuin Pouta, minä en luo kauniita pilviä koukkupäisen pilvisauvan avulla. Sen sijaan teen omalla sauvallani värikkäitä sateenkaaria.” Säde otti esiin pitkän, kultaisen sauvansa. Hän kantoi sitä liivinsä selkäpuolella kahdessa pidikkeessä, jotka Pyry oli taitavasti ommellut hänelle.

”Mitä sateenkaaret tekevät?” Viri kysyi ja liikkahiti vähän eteenpäin, kun taas Pouta kapusi Säteen syliin silmät jännityksestä laajenneina.

”Taikuuteni avulla minä voin hallita jonkun muun säätaikuutta”, Säde sanoi. ”Joten se vastaa vähän sitä, että minulla olisi KAIKKI säätaikuuden lajit! Mutta se on myös erittäin kätevää silloin, kun lähistöllä on roistoja... Kai te tiedätte roistoista?”

Pouta ja Viri nyökkäsivät pontevasti.

”Roistot ovat *tuhmia*. Ja he luovat VAARALLISTA säätä, kuten PYÖRREMYRSKYJÄ ja hurjaa SALAMOINTIA ja MINUN kokoisiani rakeita!” Pouta tokaisi.

”Aivan niin”, Säde sanoi. ”Ennustajain neuvos-

to suunnittelee Maan sään huolellisesti, mutta roistot sotkevat sitä. Sateenkaarteni avulla voin siis ottaa haltuuni roiston luoman vaarallisen sään ja muuttaa sen vaarattomaksi.” Säde vaikenen hetkeksi. ”Tai ainakin sitten voin, kun olen oppinut kaiken.”

”Kivaa”, Pouta sanoi hymyillen leveästi. Hän kääntyi ystävänsä puoleen. ”Katso nyt, minähän sanoin, ettei Säde ole pelottava.”

”Mutta jos sateenkaaret ovat niin tärkeitä, miksi emme ole koskaan ennen nähneet niitä?” Viri kysyi.

”Ilmojen valtakunnassa oli ennen paljon sateenkaarithaikuutta”, Säde sanoi. ”Mutta kauan sitten eräs KAUHEA roisto varasti sen kaiken. Hänen nimensä oli Tornadia Turma.”

Pouta henkäisi, ja Viri puolestaan ensin huudatti ja päästi sitten TÖRÄYKSEN, joka ei *taatusti* ollut tuulitaikuutta.

”Äiti on puhunut hänestä!” Pouta kuiskasi. ”Mutta miksi hän oli niin paha? Ja miten sateenkaarithaikuus päättyi sinulle?”

Säde vavahti, vaikka ilma oli lämmin. Tornadia oli yksi säähistorian vaarallisimmista roistoista ja

myös syypää siihen, miksi Säde oli syntynyt täysin vailla taikuutta.

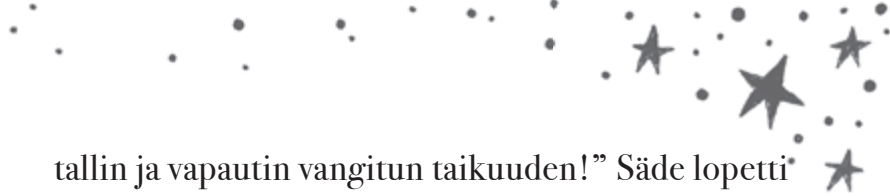
Säde siirtyi vähän lähemmäs nuoria säänhaltijoita. ”Tornadiakin oli ennen sateenkaarenhaltija”, hän sanoi pitäen äänensä hiljaisena. ”Mutta hän päätti käyttää voimiaan PAHAAN tarkoitukseen. Tornadia liittoutui yhteen muiden roistojen kanssa ja loi VALTAVAN myrskyn, joka kesti sata vuotta.”

”KAMALAA!” Pouta kiljahti ja rutisti pilvipöylöään rintaansa vasten. Viri ei ollut räpäyttänyt silmiään kertaakaan ja kuunteli Säteen jokaista sanaa.

Säde jatkoi: ”Tuhat vuotta sitten pimennysiltaan, kun Tornadia tiesi, että sateenkaarenhaltijat olisivat tanssimassa Maailman vanhimman puun ympärillä, hän *tuhosi* puun. Se eritti varjoainetta, joka IMI itseensä *kaiken* sateenkaaritaikuuden ja teki siitä ison, mustan kristallikimpaleen.”

Lasten suut lokahtivat hämmästyksestä auki, ja heidän silmänsä levisivät suuriksi kuin lautaset.

”Vuosisatoja kului, ja sateenkaaret painuivat vähitellen unohduksiin. Mutta sitten minä löysin kris-

tallin ja vapautin vangitun taikuuden!” Säde lopetti virnistäen. Nim naukaisi riemukkaasti.

Pyry nojasi vähän lähemmäs pikku säänhaltijoi-
ta, ja hänen vasemmasta korvastaan virtasi pitkä jo-
no ajatushiutaleita. ”Säde vapautti kristallin, koska
hän on kauan sitten kadonneen sateenkaarenhalti-
joiden klaanin **TODELLINEN** perillinen.”

”Minä haluan nähdä sateenkaaritaikuutta!” Viri
huudahti.

Säde nyrpisti nenäänsä ja virnisti sitten. ”Hyvä
on. Mutta vain **VÄHÄN**.”

Pouta ja Viri hurrasivat. Juhlien aikuiset olivat
uppoutuneet juttelemaan keskenään, joten Säde oli
varma siitä, ettei kukaan huomaisi yhtä pientä temp-
pua. Mikä edes voisi mennä vikaan...?